

har taget Sigte paa, eller som jeg i det hele taget har noget at indvende imod, uagtet jeg dog maa tilstaa, at det vilde have sin Interesse at faa at vide, hvorfra Hjemmelen egentlig stammer til, at Indenrigsministeriet saaledes uden videre efter rent Forgodtbefindende kan udvide Grænsen for Havnen til alle Sider. Jeg tvivler jo ikke om, at en saadan Hjemmel findes, men jeg tror, at det gaar ret mange Medlemmer, som det gaar mig, at vi ikke vide, hvor Hjemmelen skal søges. — Der er en anden Omstændighed, der ogsaa hænger sammen med saadanne Udvidelser af Havnen, f. Eks. den seneste, under 19de November 1898 skete, nemlig at der i alt Fald hos Lægmænd bliver nogen Uklarhed tilbage med Hensyn til, hvem Jurisdiktionen i Havnen egentlig tilhører, om det er en ren Havnejurisdiktion, om den ligger under Kjøbenhavns By eller de Jurisdiktioner, hvortil de indlemmede Arealer høre, f. Eks. søndre Birk. Det vilde jo ganske vist ogsaa have sin Interesse at faa en større Klarhed derover. Det er imidlertid Bemærkninger, som ligge noget fjernt fra Ændringsforslaget, men derimod ikke fra selve Forholdet.

Jeg skal nu vende tilbage til de Indvendinger, den højtærede Minister gjorde mod selve Ændringsforslaget. Den vægtigste af dem og egentlig, saa vidt jeg forstod, den eneste vægtige, var, at den højtærede Indenrigsminister ikke kunde indestaa for, hvis en saadan Ændring her blev vedtagen, at Lovforslaget saa efter Tilbagesendelsen til Folketinget vilde blive vedtaget uforandret. Det er naturligvis af de Ting, man kan have forskellige Meninger om, men det forekommer mig, at dette Ændringsforslag er saa lidt indgribende — kun værner Fremtiden og slet ikke rører ved det nu bestaaende — at det er mig ubegribeligt, at det ikke skulde blive vedtaget i det andet Ting, al den Stund jeg tror, at Interessen for denne Lovs Gennemførelse er lige saa stærk i det andet Ting som her i Tinget. Jeg kan derfor ikke forstaa, at man skulde frygte for, at en saa lille Ændring, der kun søger at bevare Friheden i Fremtiden, skulde virke afskrækkende paa det andet Ting, saaledes at dette skulde nægte en Lovs Gennemførelse, som det ubetinget sætter stor Pris paa.

Naar den højtærede Indenrigsminister tillige udtalte, at der ikke, selv for de fremtidige Udvidelser af Havnearealet, var tabt synderligt over for Lodsejerne derved, at de kom til enten at maatte gaa Lov-

givningsvejen eller forhandle med Havnevæsenet om, hvad de tidligere maatte forhandle med Indenrigsministeren om, saa tror jeg dog, at der er en ganske betydelig Forskel. For det første er det jo ikke alene Havnevæsenet, Lodsejerne kunne komme til at forhandle med, men det kan meget godt være Kjøbenhavns Kommune. Paragraffen nævner som de eneberettigede foruden — hvad der er selvfølgelig — Staten og Kjøbenhavns Havn tillige Kjøbenhavns Kommune. Det vil altsaa meget let kunne blive en rent uvedkommende Kommune, som den private Lodsejer har at forhandle med; der kan være Interesser, som ere ensidige for Kjøbenhavns Kommune, og som denne da vil varetage, men anderledes bliver det, naar Interesserne varetages af den højtærede Indenrigsminister; der staar upartisk over for Forholdene, kan se dem fra begge Sider; man maa absolut ønske, at Afgørelsen i saa Tilfælde lægges i hans Haand og ikke i Kjøbenhavns Kommunes. Jeg tror derfor, det i Virkeligheden er et Værn for de private Lodsejeres Interesser, hvis dette mit Ændringsforslag i al sin Beskedenhed bliver vedtaget her. Jeg tror, at det vilde sikre disse Lodsejere den samme Ret, som de hidtil have haft, og jeg vilde meget nødig se dem vist hen fra Indenrigsministeriet til Kjøbenhavns Kommune. Jeg synes, det er en virkelig Per Gantes Genvej, at de i den Henseende skulle henvises fra, hvad der hidtil har været deres rette Forum, til at forhandle med Kjøbenhavns Kommune. Det er mig umuligt at se, at der i det andet Ting skulde kunne rejses væsentlige Indvendinger mod, at man værner Fremtidens Frihed. Jeg kan derfor til Trods for den højtærede Ministers Indvendinger ikke andet end fastholde mit Forslag og anbefale det til Vedtagelse.

Chr. Nielsen: Det ærede 1ste Medlem for 8de Kreds (Breinholt-Vandborg), der har stillet dette Ændringsforslag, har saa klart og tydelig udviklet dets Betydning, at skønt den højtærede Indenrigsminister har sagt, at det ikke har nogen stor Betydning, saa tillægger jeg dog de Udtalelser, der ere komne fra den ærede Forslagsstiller, saa stor Betydning, at jeg vil tilraade det høje Ting at stemme for Ændringen. Jeg ser ingen Fare i, at vi her foretage denne lille Forandring. Jeg er overbevist om, at det andet Ting ikke vil forkaste Forslaget af Hensyn til denne Ændring. — Jeg vil udtale her med det samme, at jeg misbilliger i høj Grad dette